

mer til at fremgå, at dansk straffemyndighed i de omhandlede tilfælde er betinget af, at gerningsmanden enten har dansk statsborgerskab eller bopæl mv. eller faktisk befinder sig her i landet.

Når den tværministerielle arbejdsgruppe har afsluttet sine overvejelser, vil regeringen tage stilling til, om der er behov for at videreføre et særligt jurisdiktionsgrundlag i forhold til kapring af fly og skibe mv.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslag til straffelovens § 8, nr. 5, § 8 a og § 8 b), og bemærkningerne hertil.

3.4.4. Repræsentationsprincippet

3.4.4.1. Udvalget finder, at dansk straffemyndighed fortsat bør omfatte tilfælde, hvor gerningsmanden til en alvorlig forbrydelse (i forhold til hvilken Danmark ikke har en konventionsmæssig forpligtelse til at have straffemyndighed) befinder sig her i landet, og hvor en begæring om udlevering af den pågældende afslås, jf. straffelovens § 8, nr. 6. Bestemmelsen er efter udvalgets opfattelse med til at sikre, at Danmark ikke bliver et fristed for personer, der har begået alvorlig kriminalitet i et andet land.

Udvalget har overvejet, om dansk straffemyndighed bør udstrækkes til tilfælde, hvor der ikke er givet afslag på en begæring om udlevering til retsforfølgning i et andet land, herunder hvis der ikke er fremsat en udleveringsbegæring.

En sådan ændring ville i givet fald indebære dansk straffemyndighed i forhold til udlændinges handlinger foretaget i udlandet over for personer, der ikke nødvendigvis har nogen tilknytning til Danmark, og uden at dette kunne støttes på en konventionsmæssig forpligtelse til at have straffemyndighed. Bestemmelsen ville dermed reelt indebære en form for generel universel jurisdiktion, idet den ville give dansk straffemyndighed uden andre tilknytningsmomenter her til landet end gerningsmandens (midlertidige) tilstedeværelse.

Udvalget finder, at det ville være for vidtgående at gennemføre en sådan ordning, hvorefter dansk straffemyndighed udelukkende ville være baseret på gerningsmandens tilstedeværelse i Danmark.

3.4.4.2. Efter den gældende bestemmelse om repræsentationsprincippet forudsætter dansk straffemyndighed (foruden dobbelt strafbarhed), at handlingen efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 1 år. Dette strafferammekrav svarer til den betingelse for udlevering til strafforfølgning af udlændinge til lande uden for Den Europæiske Union, der tidligere gjaldt efter udleveringsloven. Ved lov nr. 37 af 6. juni

2002 er udleveringslovens strafferammekrav på dette punkt imidlertid ændret til fængsel i mindst 1 år. Udvalget foreslår på den baggrund, at strafferammekravet i § 8, nr. 6, justeres tilsvarende, så det bringes i fuld overensstemmelse med kravet efter udleveringsloven.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 301-302.

3.4.4.3. Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets overvejelser og forslag om repræsentationsprincippet, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslag til straffelovens § 8, nr. 6), og bemærkningerne hertil.

3.5. Virkningsprincippet

3.5.1. Udvalget foreslår, at dansk straffemyndighed fortsat skal omfatte tilfælde, hvor en handling strafbarhed afhænger af eller påvirkes af en følge, der indtræder i Danmark, eller er tilsigtet at skulle indtræde her i landet, jf. straffelovens § 9.

Udvalget har overvejet, om følger, der kun ved en tilfældighed indtræder i Danmark, ikke længere bør være omfattet af straffemyndigheden efter virkningsprincippet. Den gældende bestemmelse i straffelovens § 9 vil således f.eks. omfatte en situation, hvor en tysk statsborger fra Tyskland sender et brev forurenset med milbrandbakterier til en modtager i Sverige, og hvor brevet på grund af en fejlkspedition sendes til Danmark, hvor det åbnes.

Udvalget anfører, at en videreførelse af straffelovens § 9 på dette punkt vil indebære, at der også vil være dansk straffemyndighed i tilfælde, hvor der er tale om en mere perifer tilfældig følge, og hvor den danske interesse i at gennemføre en straffesag er begrænset. Udvalget finder imidlertid, at et forsøg på at afgrænse, hvilke typer tilfældige følger der i givet fald skal holdes uden for straffemyndigheden, vil give anledning til betydelige lovtekniske vanskeligheder og vil indebære en risiko for, at der efterlades »huller« i muligheden for retsforfølgning. Udvalget stiller på den baggrund ikke forslag om en sådan begrænsning af dansk straffemyndighed efter virkningsprincippet.

Udvalget anfører imidlertid, at der i tilfælde, hvor der ikke er nogen reel dansk interesse i at gennemføre en straffesag, i praksis vil være lande, der har en større tilskyndelse til at gennemføre sagen (normalt det »primære« gerningsland eller gerningsmandens eller ofrets hjemland). I givet fald bør retsforfølgningen så vidt muligt gennemføres dér. Danske myndigheders tilbageholdenhed med retsforfølgning vil også kunne